

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KEVIN LACZ

ETHAN E. ROCKE

LINDSEY LACZ

POSLEDNÍ MSTITEL

Příběh příslušníka
SEAL Team Three,
který bojoval
s Chrisem Kylem
v bitvě o Ramadi

Poslední mstitel

KEVIN LACZ
ETHAN E. ROCKE, LINDSEY LACZ

CPress
Brno
2017

Poslední mstitel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kevin Lacz, Ethan E. Rocke, Lindsey Lacz

Poslední mstitel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OBSAH

- Předmluva
- Předehra
- Prolog
- 1 Pulec
- 2 Nováček
- 3 Charlie
- 4 Nasadte mě, trenére!
- 5 Mstitelův první zásah
- 6 Přestřelka v Ma'Laabu
- 7 Masové ztráty
- 8 Zlatý hřeb
- 9 Nepřečente se
- 10 Hlídka u Bernieho
- 11 Masakr motorovou pilou
- 12 23 za 24
- 13 Dva jednou ranou
- 14 Pošťák doručil zásilku
- 15 Patrola
- 16 O chlup
- 17 Hra na Iwodžimu
- 18 KYKS
- 19 První ztráty

20 Šok

21 Poslední pozdrav

22 Odveta

23 Poslední akce

24 Odlet

Epilog

Poděkování

PŘEDMLUVA

S KEVINEM „DAUBEREM“ LACZEM JSEM SE SEZNÁMIL, když jsem v roce 2009 pracoval s Chrisem Kylem na „Americkém sniperovi“. Chris mi pověděl, že Kevin zná podrobnosti ohledně jeho působení v Iráku a dá se mu věřit. Navíc mi řekl, že to je jeho blízký přítel. Kevin se stal jedním z mála lidí, s nimiž jsme během psaní knihy o Chrisovi dělali rozhovor. Mnozí, jako já, znali z Chrisova příběhu jen něco. Jen málokterí, a mezi ně patří Kevin, znali všechno.

O několik let později byl „Americký sniper“ zfilmován a Kevin poskytl své znalosti filmařům. Nejenže to byl jediný SEAL, který radil hvězdě filmu, Bradleymu Cooperovi, a režiséru Clintu Eastwoodovi, ale byl také jediným člověkem ve štábu, který Chrise osobně znal. Bez Kevina Lacze by film „Americký sniper“ nikdy nebyl tak autentický ani úspěšný. Kevin zůstal přítelem a bratrem Chrise Kylea po celou dobu.

Původně jsem k „Poslednímu mstiteli“ přistupoval tak, že bych se mohl dozvědět nové informace o Chrisovi. Kevin s ním sloužil ve dvou bojových turnusech a říkal jsem si, že jistě zná spoustu historek o muži, kterému se přezdívá „Legenda“. Postupně jsem si však uvědomil složitost této knihy a to, že to je víc než pouhý souhrn historek z války, z nichž některé se týkají Chrise Kylea. Toto není kniha o Chrisovi. Jsou to důležité memoáry člověka, který byl schopen zabítet.

„Mstitel“ se nezabývá politikou, jde o hlubinnou sondu do psyché příslušníka speciálních jednotek s jeho neutuchající touhou ničit nepřátele své země. Od první kapitoly, kdy poznáváme Kevinovu motivaci pro vstup do ozbrojených sil, až po poslední stránky můžeme sledovat zranění příslušníka SEAL, který zakusil jeden z nejkrvavějších roků války v Iráku. Jde o drsnou, neúprosně otevřenou a unikátní studii o současné válce. Je významná nejen kvůli svému obsahu, ale i pro nový přístup k válečným vzpomínkám.

Jelikož Kevina znám a vím, že velkou část svého času věnuje tomu, že jako zdravotník pomáhá druhým, věřím, že tato kniha přináší důležité poselství: to, že člověk může být plně nasazen v boji a pak se stát normální součástí společnosti. Kevin otevřel dveře velké skupině amerických veteránů, kteří byli do té doby většinou ignorováni – nyní už jsou na tom lépe. Jeho zkušenosti z války, ačkoli pro některé mohou být děsivé a šokující, mu nezabránily v tom, aby se bezproblémově začlenil do civilního světa a aby v něm uspěl. Musím před ním smeknout za to, jak upřel pozornost na muže a ženy, kteří se ctí sloužili v ozbrojených silách, kteří prošli bojem a vrátili se domů, kde dokázali mnohé.

Tato kniha popisuje houževnatost čtyř Charlie týmu 3 SEAL ve chvílích těch nejurputnějších bojů v dějinách SEAL. Znal jsem příběh Chrise Kylea a něco jsem věděl i o Kevinovi. Když jsem se dozvídal víc, viděl jsem, že každý z těchto mužů je něčím jedinečný a že každý má svůj vlastní, unikátní příběh oběti a odvahy. Oceňuji Kevinovu ochotu dát příležitost druhým, aby i oni sdělili své zkušenosti. Není to pocta jednoho muže sobě samému, je to pocta jednoho muže jeho týmu. SEALové se nikdy nevzdávají a to je i Kevinův životní postoj, který se projevuje též na stránkách této knihy.

Mnozí lidé změni svůj pohled na svět, když se dostanou do světél Hollywoodu. O Kevinovi to neplatí. Zůstal upřímný ke svým přátelům,

rodině, týmu a stylu svého života. Proto ho velmi respektuji a cením si toho, že ho mohu nazývat svým přítelem.

Scott McEwen, spoluautor knihy „Americký sniper“

PŘEDEHRA

VSTÁVEJTE, KURVA! VŠICHNI NA STŘECHU ŽRALOČÍHO domu!“ Probudil mě Leeho řev.

„Nepřemýšlel jsem, když jsem slezl ze svého lůžka, obul si naboso boty Oakley a vzal svůj nosný systém, kulomet, přilbu a noktovizor. Běžel jsem za Marcem, jenom v tričku a kraťasech a troše výstroje, na střechu budovy vzdálené asi sto metrů.

V oparu nad Eufratem bylo cítit napětí.

„Mudžahídští plavci se snaží dostat k Blue Diamond,“ zvolal Marc přes rameno, když jsme dorazili ke vchodu do té budovy. Camp Blue Diamond byla základna americké námořní pěchoty na východ od nás za řekou. Běželi jsme po schodech a nezapnuté tkaničky nás švihaly po holeních. Na střeše jsme se připojili ke zhruba dvaceti dalším chlapcům z týmu, z nichž většina na sobě měla jen armádní kraťasy, což byla neoficiální uniforma pro lov mudžáhidů uprostřed noci. Viděl jsem pár triček a musel jsem se přemáhat, abych se neusmál, když jsem spatřil Guye, jednoho z našich důstojníků, v perfektní uniformě. Mezi námi byli i chlapi z podpůrných jednotek. Když Marc řekl, že chce všechny, myslel všechny. Každý si chtěl užít svou válku.

Mudžáhidové vyslali žalostný houf svých bojovníků proti základně americké námořní pěchoty. Blue Diamond upozornil naše taktické operační centrum a to potom koordinovalo naši léčku v dokonalém

tvaru L. Stáli jsme tam připravení a čekali na svolení našeho obranného operačního centra v Camp Ramadi. Naše halabala uniformy a nesourodý vzhled nic nevyprovádaly o našem smrtícím potenciálu. Tiše jsme vyčkávali jako zmije před útokem.

Někomu se dnes nebude dobře spát, pomyslel jsem si.

Guy byl vlevo ode mě, Marc Lee a Ryan Job vedle něho. JP byl napravo ode mě. Byli jsme v té válce nováčky, ale naše bratrstvo existovalo už mnoho generací a bylo zoceleno hrdou válečnickou tradicí. Byli jsme připravení.

Opodál napravo stál muž z podpůrných jednotek jménem Neal, který byl po zuby ozbrojený. Znovu jsem měl co dělat, abych se neusmál. V jeho výzbroji byly granáty, zásobníky do karabiny M4 a tak dál. Neměl noční vidění. Pohlédl jsem za řeku. Díky nočnímu vidění jsem spatřil pohyb. Odjistil jsem pušku a zapnul infračervený laser.

A potom přišel rozkaz.

Tři, dva, jedna. Pal.

Společně jsme spustili palbu na řeku pod námi a nic netušící mudžáhidy. Bylo to euforické. Metodicky jsem vystřílel 150 nábojů v dávkách po osmi až deseti. Nad vodou hvízdaly náboje. Některé zasáhly a zůstaly vězet, jiné se odrazily a letěly pryč. Intenzivní síla střeliva American Ordnance a rachot kulometů okolo mě nenechávaly na pochybách o tom, že právě pro toto jsem se narodil.

Pohlédl jsem na ostatní, kteří dělali přesně to samé, a uvědomil si, že to tak je odjakživa. Od okamžiku, kdy první člověk hodil kamenem, přes chvíli, kdy jiný člověk vrhl oštěp, po okamžik, kdy někdo namířil pušku na jiného člověka, vždy záleželo na bojovníkovi, jeho zbraní a těch, co bojovali s ním. Všichni, kdo pro mě v té chvíli byli důležití, byli na té střeše. Neexistovalo nic než Ramadí. To byli muži, kteří mě odtud měli dostat živého a zdravého. A já jsem odtud měl dostat je. Byli mou zbraní a mými bratry. *Doufám, že to tak bude vždy.*

Nevšímal jsem si rozžhavených nábojnic, které dopadaly JP na nohu. Nestaral jsem se o to. Když potom přišel rozkaz k zastavení palby, hučelo mi v uších a cítil jsem mravenčení v rukou. Nepřítel byl rozstřílený na cucky. Cítil jsem, že jsem naživu.

Kdosi křičel na Neala kvůli tomu, že vystřílel šest zásobníků na nepřítele bez nočního vidění. Po zbytek pobytu v Iráku jsme mu přezdívali Shadow Stalker.* Neal se udiveně ptal: „Hej, dostanu za to metál?“

„Jistě, chlapče,“ řekl jsem, když jsem se rozhodl, že ho nějakou dobu ponechám v iluzi slávy.

Zkontroloval jsem levé křídlo. Z Guye, Marca a Ryana vyzařovalo uspokojení, což je obvyklé, když střílíte z mocných zbraní. JP proklínal své popáleniny na levém lýtku, které mu způsobily moje nábojnice. Pokrčil jsem rameny a zhluboka se nadechl. Pach korditu ze stovek nábojů odnášel vánek od Eufratu. Zajistil jsem pušku a vypnul laser. Vzal jsem svou výzbroj a výstroj a vydal se zpátky do svého stanu, přičemž jsem přemýšlel, kolik takových příležitostí budu v následujících sedmi měsících mít. Nechtěl jsem, aby se to změnilo – pro mě nebo pro nás – pro kohokoli z nás. Nemyslel jsem na budoucnost – na to, že o nějakých deset let později budu manžel nebo otec. V té chvíli to bylo jedno. Důležité bylo jen vyčistit zbraň. Byl jsem v Ramádi a chtěl jsem dojíst maso dřív, než se na něho vrhnou mouchy.

Rychle jsem usnul spokojeným spánkem s vědomím toho, že jsme udělali svou práci.

Doufám, že tak to bude vždycky.

- - -

* Postava z webového seriálu „Worm“. Pozn. překl.

2. února 2013

Ten lokál působil vysokoškolsky. Díky jistému hippiesáckému nádechu měl atmosféru, které jsem se ve svém někdejší životě snažil vyhýbat. Noc ve městě Winston-Salem v Severní Karolíně byla mladá. Potřeboval jsem si odpočinout od studia a rutiny studentského života. Dal jsem se do hovoru se svou ženou Lindsey. A pil jsem pivo Coors Light. Některé věci se nemění.

Tu mi v kapse zavibroval mobil. Chvilku jsem uvažoval o tom, že to budu ignorovat. Užival jsem si vzácné okamžiky odpočinku na oslavě kamarádových narozenin a nepotřeboval jsem žádné další rozptýlení. Jenže jsem nebyl průměrný student zdravotních věd. Měl jsem doma dítě s chůvou a pracoval jsem. Zkontroloval jsem mobil. Zmeškat důležitý hovor jsem opravdu nechtěl.

Na displeji stálo: STEVEN YOUNG – CRAFT CEO.

Připadalo mi divné, že boss mi volá o víkendu v osm večer. Zavolał jsem mu zpátky, říkal jsem si, že to bude důležité.

„Ahoj, Stevene,“ řekl jsem, s telefonem u pravého ucha a dlaní na levém, abych ztlumil hluk v tom baru. „Co se děje?“

Podle tónu jeho hlasu jsem hned poznal, že se stalo něco zlého. Snažil jsem se vytrýdit ta slova. „Daubere... přihodilo se... *Chris je mrtvý...* dneska si šel zastřílet s Chadem... *vražda...* je mi to líto...“

Mobil jsem měl u ucha, ale neslyšel jsem, co říká dál. Bylo to, jako by mě někdo udeřil do obličeje. Možná šok. Pohlédl jsem na Lindsey, která na mě upřeně hleděla. Věděla, že se něco stalo.

Rozloučil jsem se se Stevenem a poprosil ho, aby mi dal vědět, když bude něco nového.

Šel jsem za Lindsey. Nechtěl jsem jí to říkat. Od chvíle, kdy jsme se před sedmi lety seznámili, jsme se naučili říkat si takovéto zprávy. Častěji jsem to byl já, kdo jí to sděloval, někdy přes telefon, když jsem

se dozvěděl o smrti někoho, s kým jsem sloužil, někdy prostřednictvím SMS, jindy tváří v tvář, jako nyní.

Toto jsem jí povědět nechtěl.

Byla uvolněná, vychutnávala si ten večer. Volky nevolky jsem ji vzal za ruku a odvedl ji ven. Na ulici jsem jí pohlédl do tváře. Pomyslel jsem na všechny ty zprávy, které jsem jí po celé ty roky sděloval, na to, jak bolestně je brala, protože se týkaly mě. Pokaždé byla v zármutku se mnou a projevila těm mužům úctu. Říkal jsem jim bratři. Tentokrát to bylo jiné. Čím déle jsem byl ze SEAL pryč, tím méně přátel z mé skupiny jsem tam měl. Chris byl stálice. Věděl jsem, že ta zpráva nás zdrtí.

V době, kdy jsme spolu ještě nechodili a žili v kalifornském Imperial Beach, jsem ji jednou vzal do San Diega, kde jsem jí umožnil zastřílet si z odstřelovačky. Všichni odstřelovači z úkolového uskupení tam přijeli a přivezli s sebou své holky. Chris měl toho dne sólo představení, takže jsme odpoledne strávili tím, že jsme hleděli na terče a učili holky střílet. Lindsey nikdy předtím z pušky nestřílela, takže byla šťastná, když na pět set metrů trefila terč velikosti hlavy. Chris jí pogratuloval jako první, když vyhrkl: „Sakra, to je něco!“ Na tuto pochvalu byla velmi hrdá.

Myslel jsem na všechnu tu srandu, kterou jsme si užili. Bylo mi jasné, že to zasáhne i ji.

Pověděl jsem jí to a viděl jsem, jak se zhroutila. Nejdřív měla ve tváři nevěřící, zmatený výraz, načež se rozplakala. Objala mě, krátce a mlčky. Byla v šoku tak jako já. Když jsme kráčeli k autu, náhle se zastavila, přihrčila a začala zvracet. Zase se vzpamatovala a nasedla do auta. Za volantem jsem se cítil nervózně. Byl to jen jeden den, co jsem s Chrisem mluvil o jednom projektu. Několik hodin před vraždou mi poslal SMS. Chtěl se mnou mluvit. Byl jsem tak šokovaný, že jsem nebyl schopný slova.

Ten, kdo vstoupí do SEAL, je neustále vystaven nebezpečí. Než jsem složil přísahu, uvědomil jsem si, že při práci můžu přijít o zdraví. Že můžu být zabit, nebo se to stane někomu, koho znám. Není na tom nic morbidního. Je to součást vaší práce. Myslím, že toto uvědomění mi pomohlo přijímat špatné zprávy, kterým se nevyhnete. Byl jsem na pláži v Jacksonville na Floridě, když jsem se dozvěděl o havárii helikoptéry v Afghánistánu a osudu Jona Tumilsona a Darrika „D-Rocka“ Bensona, s nimiž jsem spolupracoval v týmu 3. Byl jsem v šoku, ale pomohlo mi vědomí, že dělali práci, po které toužili. Bojovali po boku svých bratrů. S Chrisem to bylo jiné.

Zavolał jsem Guyovi, našemu starému poručíkovi, zatímco jsem jel tichými ulicemi města. Záznamník. „Poručíku, tady je Dauber, zavolej mi.“

Začaly přicházet SMS od kolegů, ale nechtěl jsem je číst.

SLYŠELS O CHRISOVI?... CO TO, KURVA, JE?

Když jsem se vrátil domů, vzal jsem láhev whisky a zapnul počítač. *Vražda*. Nechal jsem si doušek whisky v ústech, zatímco mi to celé docházelo. Nedokázal jsem ze sebe setřást tu hrůzu. Zavražděn. Chris a Chad. Nalil jsem si další sklenici a zavřel oči.

Jen před několika měsíci jsem byl v Dallasu na služební cestě a navštívil Chrise v jeho jižanském domě. Smáli jsme se, až jsme se za břicha popadali. Měl ovázaná lýtka, protože v tom horkém počasí u Mexického zálivu dostal úpal. Za celé ty roky jsem ho jen málokdy viděl v kraťasech. Vždycky se spálil, například když byl na rybách, což ho štvalo. Vykládali jsme si vtipy a pili, zatímco v televizi dávali baseballový zápas týmu profesionální ligy MLB Texas Rangers.

Byli jsme spolu v Iráku, kam šli drsní hoši, co se odtud vraceli ještě drsnější. Úspěšně jsme zvládli přechod do civilu a založili vlastní firmy. Ačkoli jsme si z války přinesli spoustu zkušeností, nemluvili jsme o ní. Měl pořád ten samý úsměv jako tehdy, když v roce 2006 odjížděl

z Iráku, aby mohl být se svými dětmi. Vykládali jsme si o dětech – už se nemohl dočkat, až začne sezóna amerického fotbalu. Slíbil jsem mu, že mu zavolám, když New England Patriots zvítězí a Dallas Cowboys prohrají. Řekl mi, že k tomu nebudu mít moc příležitostí...Teď se všechno změnilo.

Otevřel jsem oči, když dovnitř přišla Lindsey. Ztratil jsem přehled o čase. Pohlédl jsem na ni a potom na svůj telefon. Je mou oporou, ale s určitými věcmi se musím vypořádat sám. A ona to ví. Když se znovu ozval telefon, zavřela dveře.

Všechny informace jsem přeposílal Guyovi. Byl neuvěřitelný. Sloužil jako náš důstojník v roce 2008 a i po odchodu do civilu jsme zůstali ve styku. V telefonu bylo ticho jako při pouštní patrole v Iráku. „Sakra, to je mi líto, Daube. Dej mi vědět, až uslyšíš něco dalšího.“ Nalil jsem si další sklenici.

Seděl jsem v té místnosti a uvažoval o starých časech. Můj odchod do civilu změnil můj status. Stal jsem se bývalým akčním hrdinou, chlápkem, který dělal drsné věci, což už ale byla minulost. To nebyla žádná sláva, ale co už. Změnil jsem svůj život, když jsem odešel ze SEAL. Chtěl jsem se stát asistentem lékaře a měl jsem za sebou bakalářské studium politologie. Měl jsem ženu a syna a život, který stál mezi tím, kým jsem byl nyní, a tím, kým jsem byl předtím. Přesto mě stále cosi táhlo k SEAL. Hlavně ve chvílích, kdy někdo ze spolubojovníků zemřel, jsem si uvědomil, že člověk nikdy tak docela nepřestane být SEALem. To pouto vás s jednotkou spojuje i po odchodu do civilu.

Vzpomínám si, jak mi Chris zavolał v roce 2009, aby mi řekl, že Ryan „Biggles“ Job je mrtvý. Bylo to poprvé, co jsem v civilu zažil smrt bývalého kolegy, a bylo to tvrdé. Chápu smrt na bojišti, ale Ryan překonal svá zranění a několik let žil plnohodnotným životem, než zemřel kvůli pooperačním komplikacím. Když mi o tom Chris pověděl, cítil jsem se rozzlobený, jako kdyby nás o něco ošidili. Nerozloučili jsme se

s ním. Několik dnů před smrtí mi Biggles volal, že jeho manželka je těhotná. Byl tak šťastný. A potom zemřel. Litoval jsem toho, že jsem mu neřekl víc. Neřekl jsem mu, jak jsem na něho hrdý. Neřekl jsem mu, jakou byl pro nás inspirací. Už se to nedalo vrátit. Jen vzpomínky zůstanou.

Ryan byl první. Přišly další takové telefonáty a špatné zprávy. Hněv a vzpomínky. Pocit, že jsem stále spjatý s bratrstvem SEAL, bez ohledu na to, jak dlouho už nenosím uniformu. Pat Feeks. Nick Checque. Matt Leathers. Tim Martin. Seznam pokračuje. A pokaždé se při tom vrátím zpátky.

A nyní nás opustil Chris, stejně nečekaně jako Biggles a ostatní.

Vždycky při tom cítím vztek. Ne vůči nějakému jednotlivci, jenom jsem rozrušený, že svět ztratil takovou osobnost. Byli to opravdoví hrdinové a už nejsou mezi námi. Cítím žal nad tím, že budoucnost už je nepozná. Když jsem se dozvěděl o Chrisovi, lomcovala mnou zlost.

Dopil jsem whisky. Existuje jen jedno místo, kam můžete jít, když ztratíte blízkého přítele. Spolubojovníka. Bratra. Je to minulost. Musíte se vrátit. Mé vzpomínky na SEAL se neustále vynořují. Je to nevyhnutelné. Pokaždé, když někdo blízký zemře, se vracím do lepších časů, kdy jsem se s ním znal. Vracím se do svých nováčkovských dob. Taková cesta vám poskytne útěchu. Dostane vás zpátky do bratrstva, do dnů, kdy musíte obětovat krev, pot a slzy, abyste dosáhli svého cíle. Nepomáhá naříkat nad tím, že dotyčný zemřel. Lepší je vzpomenout si na chvíle, kdy jste s ním žili a bojovali.

Mnozí lidé celý život hledají smysl nebo aspoň jednu důležitou zkušenost. Pro mě byl takovýmto svatým grálem čas strávený v SEAL se Mstiteli* a Chrisem.

* Četa Charlie používala název Mstitelé (The Punishers) podle jednoho amerického komiksu. Pozn. překl.

Posunul jsem sklenici stranou a otevřel jednu složku v počítači. Pohlédl jsem na fotku s Chrisem při předávání cen v roce 2007. Zahřálo mě u srdce. Pak jsme se šli všichni opít. Byl tam i můj táta, spolu s Lindsey, Momma Lee a asi stovkou členů týmu 3. Smál jsem se, když jsem si vzpomněl, jak se v tom lokále tvářil táta. Natrefili jsme tam na pár nic netušících mužů, kteří procházeli kurzem BUD/S, a přesvědčili jsme je, aby se účastnili „team-buildingu“. Nechal jsem se unášet vzpomínkami na pitku a večírek v hospodě Ty Woodse. Ty vzpomínky byly zřetelné. A věděl jsem, že si je zapamatuju navždy. Usmál jsem se, když jsem pomyslel na svůj výcvik.

Zapnul jsem DVD a pustil video z roku 2006. Po odchodu ze SEAL jsem se na něj často díval, ale postupem doby jsem po něm sahal stále méně. Teď jsem to potřeboval. Když začalo hrát, bylo to, jako kdybych se tam vrátil.

Přitahovaly mě zkušenosti mužů, s nimiž jsem bojoval, a naše vzpomínky. Žil jsem naplno. Ačkoli toho dne kdosi vzal Chrisovi život, nemohl mi vzít vzpomínky na něj. To samé platí o Bigglesovi, Leem, D-Rockovi, JT a dalších, kdo ze mě udělali toho, kým jsem. Táhlo mě to zpátky, zpátky k týmům.

PROLOG

TYTO VZPOMÍNKY OBSAHUJÍ MÉ SKUTEČNÉ ZÁŽITKY z bojů v Ramádí, tak jak jsem je prožil jako nováček v úkolovém uskupení Bruise, čtyři Charlie, týmu 3 SEAL. V roce 2006 se západní Irák otrásal sektářským násilím, morálka byla nízká a spojenecké síly byly ohroženy nebezpečným povstáním. Kvůli tomu byl tým 3 SEAL nasazen v rozhodující bitvě v Ramádí ve snaze pomoci při zajištění hlavního města provincie Anbár. O tom již bylo napsáno mnohé, ale Ramádí nebylo dobyto jenom SEALy a speciálními jednotkami. Nelze říci, že nepřítele porazil jeden velitel. Bylo to spojené úsilí amerických pozemních sil, námořní pěchoty a námořnictva, co vedlo ke zlomu v boji s povstalci. Tato kniha popisuje tuto kooperaci.

Nyní je naše činnost v Ramádí na jaře, v létě a na podzim roku 2006 pouhou historií. Mír, který jsme vybojovali, dům po domu, ulici po ulici, místnost po místnosti, nevydržel. Ti z nás, kdo tam bojovali a kdo tam ztratili své kamarády, mohou jen doufat, že zkušenosti z Ramádí budou jednoho dne sloužit jako vodítko pro spolupráci konvenčních jednotek a speciálních sil. Proto přicházím s tímto příběhem, jakožto primárním zdrojem pro ty, kdo chtějí nahlédnout do minulosti a poznat, jak vypadala válka v Iráku. Mír v Ramádí nepřetrval. Náš příběh ano.

Mé rozhodnutí vstoupit do SEAL bylo bleskové a pevné. Cesta k trojzubci byla dlouhá a náročná. Během výcviku jsem sbíral

zkušenosti z BUD/S, týmů SEAL a bojových operací, jak to jen bylo možné. Když jsem se pustil do této knihy, doufal jsem, že můj příběh může inspirovat další generaci bojovníků. Víím, že jsou mladí muži, kteří čtou všechno možné o speciálních jednotkách, a že někteří z nich budou trojzubec nosit s hrdostí a budou sloužit týmům, SEAL a Spojeným státům. Do jisté míry je tato kniha věnována jim.

Jedna z hlavních zásad týmů SEAL zní: „Trojzubec si musí vysloužit každý den.“ Jako SEALové se snažíme neustále potvrzovat reputaci schopných operátorů, kteří důkladně dělají svou práci. Jsme hrdí na svou tvrdost a na schopnost neutralizovat agresivního nepřítele. Nejsme roboti, ani ovce. Každý agent je samostatný bojový stroj, schopný velení na jakékoli úrovni, který netouží po ničem jiném než po úspěchu. Jsme neúnavní. Pokusím se ukázat dynamickou povahu mužů, které jsem poznal. Dohromady jsme vytvořili smrtící jednotku, ale přitom jsme zůstali bratry, manželé, otci a syny.

Velmi hluboce respektuji lidský život. V mladém věku jsem se rozhodl, že se stanu lékařem, a dnes jsem zdravotnickým asistentem. Když jsem v reakci na terorismus vstoupil do amerického námořnictva, věděl jsem, že jednou se na bojišti setkám s nepřítelem. Jako SEAL jsem musel čelit nepříteli a používat dostatečnou sílu na to, abych ho zneškodnil. Většina lidí nikdy nepochopí jednoduchost této myšlenky a násilnost našich akcí. Většina lidí není v SEAL. Domnívám se, že SEALem se člověk nestane, nýbrž narodí. Měl jsem to štěstí, že jsem se narodil se schopností riskovat. Mnozí z mých druhů, co prošli bojištěm, porozumí. Proto se domnívám, že už nikdy nezažiji takovou vitalitu jako uprostřed tohoto bratrstva.

Během své dráhy v týmech jsem zažil hrdinské činy svých druhů, z nichž mnozí již nežijí. Toto je příspěvek k jejich, a nejen jejich, památce. Doufám, že splní očekávání kamarádů, kteří mi pomohli do týmu a které obdivuji a respektuji.

Rozhodnutí napsat tuto knihu bylo obtížné a někteří SEALové se mě ptali, proč jsem tak učinil. Mnozí by to neudělali. Vážím si jejich mlčenlivosti. Věřím však, že mám jiný pohled než kariérní SEALové s dvaceti lety v týmech. Mých osm let v námořnictvu bylo relativně krátkých, v porovnání s jinými. Vstoupil jsem do něj kvůli 11. září 2001, věnoval jsem mu svůj čas a schopnosti a pak jsem šel jinam. Je to jedna z věcí, které jsem v životě udělal, ale ne jediná. Mnozí chlapi, s nimiž jsem byl v týmech, do nich vstoupili před válkou v Iráku. Já jsem do SEAL vstoupil kvůli této válce. Toto je můj příběh.

Během svého působení v Ramádi jsem si vedl deník. Doufal jsem, že tak získám cosi hmatatelného, na základě čehož budu schopen reflexe, až se mi vzpomínky začnou vytrácet z paměti. Netušil jsem, jak bude cenný, když jsem si do něj v roce 2006 jako mladý žabí muž zapisoval ve špatném osvětlení na základně. Když jsem psal tyto memoáry, ukázala se jeho hodnota. Pokud jde o dialogy, snažil jsem se pokud možno zachytit smysl slov, která byla pronesena, pokud jsem přesné znění zapomněl. Bohužel po téměř deseti letech už není možné si je všechna zapamatovat. Skutečné události, hlavně ty v boji, jsou popsány tak, jak si je pamatuju, a na základě výpovědí ostatních, kdo tam byli a s nimiž jsem během psaní hovořil.

Je důležité zmínit, že při přípravě těchto pamětí nebyly použity žádné utajované informace. Při objasňování a popisu detailů jsem využil některé ze svých nejbližších přátel. Děkuji jim za jejich pomoc. Rukopis byl předán ministerstvu obrany, které ho schválilo v souladu s bezpečnostními předpisy. Navíc byli během příprav kontaktováni příslušníci čtyř a jiných jednotek námořnictva, kteří se v knize objevují. Většina z nich mé úmysly podpořila a souhlasila s uvedením. Jsou popsáni buďto křestním jménem, nebo přezdívkou. Děkuji jim za neutuchající podporu. Někdy používám smyšlené jméno, abych chránil totožnost některých vojáků.

Mé působení v SEAL ze mě udělalo člověka, kterým jsem dnes. Nelituji žádné z pozitivních ani negativních zkušeností. Podle mě se na klíčové zkušenosti zapomenout nedá. SEAL mi pomohl objevit můj potenciál, především tehdy, když jsem to očekával nejméně. Když jsem svlékl uniformu, využil jsem svých zkušeností při bakalářském studiu politologie na University of Connecticut a poté na magisterském studiu zdravotních věd na Wake Forest University, kde jsem vystudoval jako zdravotnický asistent. Nyní pracuji jakou společnic ve firmě Lifestyle & Performance Medicine powered by Regenesi, kde lidem pomáhám využít jejich potenciál.

Má zkušenost z námořnictva mi umožnila pomáhat lidem, s nimiž jsem sloužil. Byl jsem inspirován svou ženou Lindsey a společně jsme zahájili program Lovem ku zdraví (Hunting for Healing) pro hendikepované veterány a jejich manželky spočívající v pobytu v přírodě, lovu a rybolovu. Jsem přesvědčen, že silnější jednotlivci vytvářejí silnější týmy. Nejsm samotář. Jsem jenom plod společnosti, kterou jsem mohl bránit. Nelpím na Ramádi, SEAL nebo svých zkušenostech. Snažím se to však využít v každém novém prostředí, do kterého se dostanu. A jsem za to vděčný.

1

PULEC

„Za vítězství se platí.“

Neoficiální heslo SEAL

KDYŽ JSEM BYL DÍTĚ, NĚKDY O MNĚ ŘÍKALI, ŽE JSEM „neústupný“, což byl eufemismus pro paličatost. Vždycky jsem si šel svou cestou, i když to znamenalo, že moje rozhodnutí ostatní nechápali. Občas jsem odmítal vzdát se něčeho, v čem ostatní neviděli velký smysl. Jindy jsem zase zvolil změnu v situaci, kdy ostatní radili vytrvat.

Má neústupnost se projevovala v mém dětství ve středním Connecticutu v podivné dichotomii úspěchů a neúspěchů. Hrál jsem baseball a málem vyhrál žákovskou ligu Nové Anglie. Příští rok jsem toho nechal a začal hrát fotbal, ale to mi moc nešlo. Víc než deset let jsem chodil do skautu, ale potom jsem s tím praštil, protože mě to nudilo. Stejně tak jsem na střední škole přestal hrát golf, protože mě ten sport nebavil, přestože jsem v něm vynikal. Namísto toho jsem se pustil do plavání a dotáhl to až na mistrovství Connecticutu.

Disponoval jsem jednou z nejhorších vlastností, kterou teenager bez opravdové motivace může mít: měl jsem talent od Boha. Ne že bych nechtěl být dobrý. Byl jsem dobrý a zakládal si na tom. Býval jsem na seznamech nejlepších žáků, ale nebyla to pro mě skutečná výzva. Dostával jsem dobré známky a pochvaly, ale necítil jsem, že by to byla opravdová zkouška. Na střední škole jsem nikdy nebyl nucen zapnout na sto procent.

V osmnácti mi vysoká škola připadala jako možnost dostat se z domova. Mé dva semestry na James Madison University ve Virginii byly vyložený propadák a byl jsem čtyřkař. Na podzim 2001 mi bylo 19, nosil jsem číro a zdobily mě modřiny a šrámy utřené ve rvačkách a pěstních soubojích. Nezajímalo mě nic kromě holek, chlastu a ragby.

Přestože mi to napoprvé na vysoké škole nešlo, nebyla to vyložená ztráta času. Hned v prvním semestru jsem na Harrison Street narazil na ragbyový tým, který se rychle stal mým druhým domovem. Byli tam mladí muži s přezdívkami jako Blumpkin, Strapper, Spidey, Beardo, Reeper, Snorty, Metal Head Nick, Dirty Dustin, AY a Weird Jason. Za jediný večer jsme byli schopní vypít celý sud piva, zatímco jsme poslouchali metal, hráli beer pong a posilovali. Dívky se tam neodvažovaly. Pořádali jsme tematicky laděné večírky. Prali jsme se s hochy z univerzitních bratrstev. Většinu soupeřů jsme na hřišti rozdrtili.

Ten styl života se mi líbil, podle některých až příliš. Moji rodiče nebyli nadšení, když mě přijeli navštívit a já měl modřinu pod okem, kterou jsem utržil v jednom zápase. Nelíbil se jim můj účes. Jenže mně se v týmu líbilo a měl jsem tam své místo. Jestli mě můj krátký pobyt na univerzitě něco naučil, pak to, že jsem týmový hráč.

- - -

11. září 2001 jsem se probudil v ragbyovém klubu a zapnul AOL Instant Messenger. Tak jsem se dozvěděl tu hroznou novinu, o které

už svět věděl. Z nějakého důvodu jsem nejdřív nechápal dosah těch událostí. Připadalo mi to příliš podivné. Vyčistil jsem si zuby, oblékl se a stručně odpověděl na mámin telefonát. Když mi sdělovala detaily nárazu dvou letadel do Světového obchodního centra v New Yorku, jen dvě hodiny od místa, kde jsem vyrůstal, celé to na mě dolehlo.

Šel jsem do sousední budovy a tam v televizi sledoval tmavé mraky dýmu, lidi, co vyskakovali z hořících mrakodrapů, a zhroucení obou věží. Zmocnil se mě stejný hněv, jaký pocítovali ostatní Američané.

Později toho dne jsem slyšel o Brucei Eaglesonovi, blízkém rodniném příteli, kterého jsem znal z Connecticutu. Pracoval pro Westfield Corporation a toho rána volal svému synovi z jednoho z obou mrakodrapů. „Mám tam nahoře zaměstnance,“ řekl mu Bruce. „Musím pro ně.“

Jeho tělo nikdy nebylo nalezeno.

Při Bruceově pohřbu jsem se ocitl na rozcestí. Můj život nestál za moc. Ničemové mi zavraždili kamaráda, ale co jsem s tím mohl udělat? Ragby a beer pong do bezvědomí naráz ztratily své kouzlo. Chtěl jsem zabít muže, co naplánovali masovou vraždu téměř tří tisíc Američanů. Toto byl Pearl Harbor mé generace a vzpomněl jsem si na své předky v americkém námořnictvu za druhé světové války. Můj dědeček byl strojník na lodi v jižním Tichomoří, můj prastrýc létal s dvouplošníkem a lovil Japonce v Pacifiku. Byl sestřelen a strávil čtyři dny v moři, než ho zachránili.

Na náborové stanici námořnictva jsem spatřil starý plakát SEAL. Byli na něm žabí muži s pomalovanými tvářemi a velkými kníry, kteří vylézali z vody. Vypadalo to, že jsou připraveni k akci. Stálo tam jen: SEALové. Mlhavě jsem znal jejich reputaci. Zaujalo mě to, zjistil jsem si nějaké informace a brzy se rozhodl. Chtěl jsem se stát jedním z nich. Přestal mě bavit život v průměrnosti. Bylo to vůbec poprvé, co jsem riskoval – ve chvíli, kdy jsem se odhodlal být mužem.

Když jsem to řekl rodičům, nebyli tím nijak nadšení. Jsem nejstarší ze tří bratrů a pocházím z hrdé dělnické rodiny z Connecticutu. Prarodiče z matčiny strany a prarodiče z otcovy strany na začátku dvacátého století přišli do Ameriky z Polska. Dědeček z matčiny strany byl tovární dělník a farmář. Mámin táta pracoval v továrně, dokud nezačal obchodovat s lisovanými kovovými díly. Moji rodiče strávili celý život v malé obci ve středním Connecticutu. Byli přesvědčeni, že vstupem do námořnictva dávám svou budoucnost všanc.

Při testu Armed Services Vocational Battery jsem měl dobré výsledky a můj náborář se mě snažil přesvědčit, abych šel k jadernému operačnímu programu námořnictva. Jen málokdo dosáhne takového výsledku jako já. Mluvil o technickém výcviku a kvalifikaci, o peněžních přídavicích a zaplacení školného na univerzitě. Mě to nezajímalo. Mým cílem byl boj s teroristy.

V březnu 2002 jsem vstoupil do základního výcviku námořnictva, v táboře velitelství Velkých jezer, nebo také „Velkých omylů“ (v originálu „Recruit Training Command Great Lakes“ a „Great Lakes“, pozn. překl.). Bylo to pro mě jedno velké zklamání, pokud jde o náročnost. V americkém námořnictvu je přísloví: naše lodě jsou ze dřeva, naši muži z oceli. Podle toho, co jsem tam zažil, jsou moderní lodě amerického námořnictva z oceli a jeho námořníci z vaty. Většina námořníků, které jsem potkal, se nepřipravovala na výcvik SEAL.

Po Great Lakes jsem absolvoval šestnáctitýdenní výcvik ve škole zdravotnického sboru. Tam jsem studoval a přemýšlel o tom, co mě čeká. Tvrdě jsem pracoval a občas se ventiloval s přáteli a byl jsem jeden z nejlepších ze třídy.

V lednu 2003 mě jeden kamarád vyzvedl na letišti v San Diegu a odvezl na ostrov Coronado, kde se koná základní výcvik podmořských demolic a potápění SEAL (Basic Underwater Demolition/ SEAL,

BUD/S). Když jsme jeli po mostě Coronado, konečně jsem cítil, že jsem u cíle.

- - -

Někteří vám řeknou, že SEALem se člověk stane. Popíšu vám BUD/S, poví vám o přibližně 80 procentech účastníků, kteří kurz nezvládnou, a pokusí se vám vylíčit, co všechno člověk musí udělat, aby se stal SEALem.

Podle mě to jsou blbosti.

SEALem se člověk nestane. SEALem se narodí. V okamžiku, kdy vstoupí na pláž na ostrově Coronado, to buďto v sobě má, nebo nemá. Přes veškerou snahu námořnictva nelze říct, co je „rozhodujícím faktorem“. Do SEAL vstupují muži ze všech možných sfér společnosti, z různých regionů USA, muži různé výšky a postavy. Ti nejrychlejší, nejsilnější a nejtíhlejší nemají zaručeno, že výcvik zvládnou. To, co vám přinese úspěch, se nedá měřit v minutách nebo kilogramech. Muži, kteří zvládnou BUD/S a kvalifikační výcvik SEAL (SEAL Qualification Training) a potom vstoupí do týmů, v sobě mají neuchopitelnou sílu a odolnost, které jsou cennější než tisíce hodin a přípravy na suchu či ve vodě.

V týmech se člověk nestane SEALem, jen jsou zde vytříbeny schopnosti, které už má. Odpadají zde vrstvy, za nimiž je skryt zabitý instinkt, a ukážou mu, jak může být užitečný. To nadbytečné je v týmech eliminováno.

Říkáme tomu bratrstvo, protože prostřednictvím našich zkušeností se tato pouta posilují a také proto, že jsme rodinou odlišnou od ostatních. Spojuje nás náš válečný duch. V hloubi duše jsme všichni stejní.

Když jsem zahájil BUD/S na počátku roku 2003 v třídě č. 245, bylo mi dvacet jedna. Než jsem vkročil do první a nejobtížnější fáze BUD/S,

prošel jsem pěti týdny indoktrinace a přípravy. První den byl zahájen na velkém asfaltovém buzerplacu, kde účastníci kurzu nastoupili. Pohlédl jsem na těch více než dvě stě mužů, kteří započali ten šestiměsíční kurz. Většina z nich vypadla už po prvních šesti týdnech. V té skupině bylo hodně mužů se svalnatou postavou a sebevědomým pohledem. Já s metrem devadesát a devadesátí kily jsem si byl jist, že sem patřím. Věděl jsem, že mé sebevědomí je autentické, zatímco u velké většiny ostatních to je jen póza.

Lidé začali odpadat, ještě než vůbec začal přípravný výcvik. Abyste skončili, musíte třikrát „zazvonit“, čímž dáte ostatním najevo, že na to nemáte. Je to velmi pokořující, když musíte jít před skupinou 150 účastníků, kteří zrovna dělají sklapovačky. Zvon se nosí všude, ať už jde o překážkovou dráhu, pláž nebo cokoli jiného. Když na něj zazvoníte, znamená to pro vás horkou kávu, koblihy a doživotní frustraci.

Rychle jsem našel sobě podobné. Takové poznáte, když k nim patříte. Posádky jednotlivých člunů jsou vybírány podle výšky a v mém bylo šest nejvyšších mužů z celé třídy. Z toho se dalo vyvodit, že budeme nejpomalejší, ale Tim Martin věděl, jak to udělat, abychom drželi tempo. Tim byl drsňák z Wisconsinu s neuvěřitelnou rychlostí a dobrou náladou. Bez ohledu na to, jak jsme byli vyčerpaní, se pořád usmíval a snažil se nás pobízet. Jeho ustavičné povzbuzování „máš na to“ mi pomohlo při těch nejhorších chvílích Pekelného týdne.

Když jsme byli unavení a podchlazení, obraceli jsme se na Matze. Tento klidný rodák z New Hampshire s tmavými vlasy a smyslem pro černý humor nás v těch nejobtížnějších momentech držel nad hladinou svými pseudofilozofickými bláboly. Smáli jsme se v okamžicích, kdy by normální lidé pravděpodobně plakali. Pomáhalo nám to. BUD/S je počátkem pouta zoceleného překážkami a posíleného obětí.

První osmitýdenní fáze BUD/S je nekonečným fyzickým kondičním cvičením a je jednoznačně tou nejtěžší fází. Uděláte při ní tolik

kliků a sklapovaček, jako je zrněk písku na Coronado Beach, jste ustavičně mokří a prokřehlí a klesáte na duchu. Je to nedostatek spánku, nošení klád a sadističtí instruktoři, kteří chtějí najít ty, kdo na to nemají. Jsou to běhy na pláži a křeče v lýtkách a instruktoři, kteří vás pohánějí, abyste přidali do kroku, když se vás snaží dorazit. Je to tříkilometrové plavání v oceánu s časovým limitem, s neúprosnými proudy a chvílemi, kdy se člověk ptá, jestli ten stín ve vodě byl žralok. Je to běh na čas přes překážkovou dráhu, dělostřelecký simulátor a pomoc, kterou poskytujete svým bratrům a oni vám. Je to nesení padesátikilového gumového raftu nad hlavou v pěti lidech, až dostanete křeče do paží, položíte ho a potom zase zvednete. Je to to, když člun hodíte do vody a zažijete prchavý moment úlevy, než skočíte dovnitř a pádlujete ve vlnách tam a zpátky s časovým limitem, který není možné splnit. Je to váš instruktor, který vám řekne, že jste to nestihli a že tentokrát si do člunu musíte nabrat písek. Je to neustálé připomínání toho, že „za vítězství se platí“. Je to západ slunce v den, který začal před jeho východem, je to prochlazení a drsné poznání, že to všechno je jenom začátek.

BUD/S nebyl žákovský fotbal ani ragby. Šlo mi o mnohem víc a neustále jsem překonával sám sebe. Poprvé v životě jsem něco chtěl tak, že bych tomu obětoval vše. Při bězích na čas jsem byl neustále členem „týmu blbců“, což jsou ti, kdo nesplnili limit. Pokaždé, když se mi to přihodilo, jsem přijal trest a zvýšil jsem si ho. Trpěl jsem při sklapovačkách navíc, sezení ve vlnách, mokrý písek mě všude rozdíral. Zatnul jsem zuby a pokračoval, povzbuzen vědomím, že každý, kdo zazvonil na zvon, byl slabší než já.

Několik týdnů po zahájení výcviku Spojené státy vtrhly do Iráku. Skutečnost, že jsme se ocitli ve válce na dvou frontách, mě velmi ovlivnila. „Je válka a já musím trčet tady a učit vás, vy idioti!“ řval instruktor Torsen na posádku mého člunu během Pekelného týdne. „Vždyť ani neudržíte loď!“ To mě přimělo zatnout zuby. Kdykoli někdo zazvonil

na zvon a skončil, posílilo to jen mé odhodlání a motivaci. Duševně jsem se vzdaloval od těch, co to nezvládli. Ti přemýšleli o tom, jak se dostat skrze BUD/S. Já jsem přemýšlel o tom, jak se dostat do čtyry a do boje.

Pekelný týden je čtvrtý týden první fáze a je koncipován jako dlouhé vypětí, a to v každém smyslu. Od okamžiku, kdy to v neděli v noci vypukne, do dokončení v pátek odpoledne jsou studenti podrobováni neustálému fyzickému, psychickému a emočnímu vypětí, přičemž za týden naspí celkem tři hodiny.

Začátek je chaos. Když se setmí, instruktoři zapálí ohně v popelnících, střílejí vám nad hlavou a řvou na vás, což trvá týden, kdy se snažíte splnit úkoly v nespíitelných časových limitech.

Můj Pekelný týden probíhal v dubnu. Po několika dnech jsme byli prokřehlí, mokří a skleslí. Postavili jsme náš člun, abychom se chránili před deštěm a kroupami, zatímco jsme jedli z potravinových balíčků MRE. Jeden z našich instruktorů Dale stál nade mnou a díval se, jak se pokouším jíst studené maso s rýží ze zelené kapsičky, kterou jsem promrzlýma, modrýma rukama skoro nedokázal otevřít. Celý jsem se chvěl v křečích, všude jsem měl písek. V té chvíli jsem se upjal na to maso s rýží a Dale to věděl. Vzal pádlo, nabral na něj písek a hodil ho na mé jídlo. To bylo jako rána pod pás. Maso s rýží a pískem bylo hrozné, ale díky tomu mi pizza v pátek ráno chutnala mnohem lépe.

Poznal jsem, proč SEALové mají rádi heslo: „Když je ti to jedno, je to jedno.“ BUD/S je především psychická záležitost. Nejde jen o to, že jste prokřehlí a unavení. Jde o to, že jste prokřehlí a unavení a psychicky připravení v tom pokračovat, aniž byste viděli světlo na konci tunelu, přičemž soutěžíte s ostatními, zatímco další muži, kteří tím vším již prošli, si vás dobírají a nadávají vám. Je to děsivé. Zažil jsem, že adept z mého pokoje se zhroutil před padesátimetrovým plaváním

pod hladinou jen proto, že to nezvládl psychicky. Nevěřím, že ho tak vyřídilo samotné plavání, na které měl fyzicky každý z nás. Bylo to prostředím. Musíte na BUD/S zaútočit, jinak vás sežere.

V druhé fázi jsem utrpěl zranění zad a po krátké rekonvalescenci mě vrátili zpátky do třídy 246. Našel jsem novou skupinu bratrů: Tannera, B-Duba, Mikeyho, Mara, Bitu, Gilbyho, Biggse, KPM, Clarka, Billyho. Po sedmáct týdnů jsme se lopotili od úkolu k úkolu, na překážkové dráze, v bazénu, v písku Coronada. Pochybná skvadra, jak jsme si říkali, byla velmi pestrá. Pocházeli jsme ze všech částí Spojených států a měřili od sto sedmdesáti do sto devadesáti centimetrů. Nejmladší z nás měl devatenáct, nejstarší třicet. Perfektně jsme zosobňovali podstatu SEAL: neexistuje žádný fyzický rys nebo indikátor úspěchu v BUD/S. Z více než dvou set mužů, kteří zahájili výcvik ve třídě č. 246, všechny tři fáze zvládlo 44. Na papíře jsme byli velmi rozdílní, ale nejdůležitějším společným rysem byla vrozená houževnatost a neústupnost, s níž se bojovník rodí a kterou musí kultivovat. Naučili jsme se to rozeznávat v sobě i druhých. Naučili jsme se říkat ostatním bratři a společně jsme to dokázali.

V závěrečný den jsme ráno nastoupili na pláž na poslední běh s velícím důstojníkem. Byl vysoký a šlachovitý a měl hnědé vlasy a velký knír. Byl to žabí muž staré školy, tvrdý jako žula. Snadno by nás mohl zničit, kdyby chtěl. Namísto toho vedl odpočinkový pětikilometrový běh pod vycházejícím sluncem na Coronado Beach a dělal pravidelné zastávky, aby nám vyprávěl o dějinách a odkazu jednotky NSW. Řekl nám, že jsme součástí hrdé tradice elitních bojovníků a bratrstva, které sahá až do druhé světové války, od potápěčů námořnictva přes podmořské demoliční týmy (Underwater Demolition Teams) po SEAL. Spolu s dalšími 43 muži jsem pochopil, co jsem dokázal.

Později jsem v uniformě stál na buzerplace, kde to všechno před šesti měsíci začalo. Máma, táta a dva mladší bratři hrdě přihlíželi

ceremonii. Jediná věc v mém životě, které bych dal všechno, je SEAL. To asi netušili. Můj poslední den v BUD/S navždy zůstane jedním z nejsilnějších momentů mého života.

- - -

Absolvování BUD/S je velký úspěch, ale tím nic nekončí. Jde především o psychickou úlevu, protože ty nejhorší fyzické útrapy jsou za vámi.

Po BUD/S jsem se v lednu 2004 přesunul na základní výsadkářský výcvik ve Fort Benning v Georgii. Ačkoli nejde o elitní výcvikový kurz, není to ani procházka růžovým sadem. Někteří rádi skáčou z letadla. Já ne. Přesto jsem získal základní výsadkářskou kvalifikaci a v únoru 2004 se přesunul do kvalifikačního výcviku SEAL (SEAL Qualification Training, SQT).

Jde o čtyřměsíční kurz, kde se SEALové učí spoustu schopností a taktik, díky nimž se stávají elitními speciálními bojovníky. V SQT jsem se učil plánování akcí, sběr informací, komunikaci, průzkum, pozemní a námořní navigaci a tisíce dalších věcí. Prováděl jsem denní i noční seskoky, posílal člun Zodiac z letounu C-130 do vln oceánu, slaňoval z helikoptér a nacvičoval výsadky z vrtulníků určených pro speciální vysazení a vyzvednutí (Special Insertion/Extraction, SPIE). Naučil jsem se zacházet s těmi nejlepšími zbraněmi na světě, od M4 přes Mk48 po pancéřovku Carl Gustav ráže 84. Nacvičoval jsem hlídkování, plížení a demolice, učil jsem se vyrábět improvizované výbušné systémy. Prošel jsem simulací boje, kdy se střílelo ostrýma. Na konci SQT jsem se oficiálně stal SEALem a konečně jsem cítil, že jsem připraven vstoupit do čtyř.

Většina lidí si myslí, že absolvování BUD/S musí být největším úspěchem v životě SEALa, ale tak to není. Po BUD/S ani nedostanete trojzubec. Radoval jsem se z konce BUD/S, protože to znamenalo, že

už nebude žádné sezení ve studené vodě, že už nebudu pořád mokrý a od písku, že už nebudu muset nosit kládu. Ale těšil jsem se na to, až zvládnu SQT a dostanu svůj trojzubec.

V těch dobách bylo absolvování SQT soukromou záležitostí v hangáru, kde bylo jen pár dalších SEALů. Došlo k formální ceremonii s řády a diplomy a velící důstojník a velící poddůstojník nás dekorovali a přivítali do bratrstva. Tak jako při posledním dni v BUD/S velící důstojník moudře hovořil. Řekl nám, že nyní můžeme nosit trojzubce, protože jsme si je zasloužili. Ale zatím jsme nebyli žabí muži ani členové týmu, protože nás ještě nevyzkoušeli.

„SEALové jsou jedna věc a žabí muži druhá,“ řekl. „Dnes jste všichni SEALové, ale žabí muži jsou válečníci. Půjdete na střelnici a ukážete, co ve vás je. Teprve tehdy se osvědčíte.“

Později byla pitka, což už byla mnohem barbarštější záležitost, kdy nás svlékli od pasu nahoru donaha a naše čerstvě získané trojzubce nám zarazili do kůže přímo nad srdcem.

Starí SEALové, kteří nás takto podruhé dekorovali, pro každého z nás cosi znamenali. Mému kamarádovi Mikeymu připnul trojzubec jeho starší bratr. Když přišla řada na mě, přistoupil ke mně Ty Woods. Ty byl můj instruktor v BUD/S a pomohl mi dostat se z trablů po jedné hospodské rvačce, když jsem byl pod ním. Byl menší než já, ale měl svalnatou hrud. Byl to takový ten typ, co vás nekompromisně potrestá a o pár chvil později vás poplácá po zádech. Zůstali jsme v kontaktu i potom a jeho osud na střeše domu v libyjském Bengházi 11. září 2012 mě zdrtil.

Než mi připnul trojzubec, pohlédl mi do očí a já poznal, že je na mě hrdý. To bylo důležité. Chtěl jsem, aby na mě moji bratři byli hrdí. Po zbytek noci jsme nosili trojzubce zaražené v kůži a krváceli z těch ran.

Dodnes mám nad srdcem malou jizvu. S věkem ochlupení na mé hrudi houstne a jizva bledne.

Ale zůstává.

- - -

Konečně se z nás stali SEALové, ale výcvik nekončil. Ve skutečnosti nekončí nikdy. Naši třídu čekal ještě jeden výcvikový blok před rozdělením do čt a zahájením opravdové kariéry.

Strávili jsme tři týdny v Kodiaku na Aljašce, kde jsme se seznamovali s bojem v arktických podmínkách. Měli jsme strávit dvacet čtyři hodin v párech, když jsme se předtím museli ponořit do ledové vody. Měli jsme vzít své batohy s několika nezbytnými věcmi a potom skočit do vody, ponořit se a v následujících dvaceti čtyřech hodinách zůstat v divočině. Jak se říká, největší legrace je to, co byste nikdy nechtěli zopakovat.

Jedné z posledních nocí na aljašském ostrově Kodiak jsem tábořil se svým asi desetičlenným týmem, když Matz byl na hlídce. Probudil mě. „Laczi!“ sykl. „Medvěd!“

„Běž do hajzlu!“ opáčil jsem v polospánku.

„Prober se, sakra!“ hlesl. „Je tu medvěd!“

Otevřel jsem oči a pohlédl směrem, kam ukazoval. A opravdu, k našemu táboru kráčela velká medvědice. Opatrně jsem se posadil a začal budit ostatní. Bito už vylezl na asi pětmetrový strom a házel grizzlymu naše zmražené jídlo.

„Co, kurva?“ zamumlal jsem, chytil se jedné větve a začal lézt na jiný strom. Myslel jsem, že i všichni ostatní už jsou na stromech, když tu se tam zablesklo. KPM, bývalý závodní boxer z Philadelphie, stál asi tři metry od medvědice a fotil ji s bleskem. Po každém snímku musel přetočit film a to cvakání jsem slyšel i na tu dálku. Medvědice se postavila na zadní, KPM ještě jednou zmáčkl knoflík a běžel pryč.

Našel jeden volný strom, vylezl na něj a všichni jsme pak tiše vyčkávali, zatímco medvědice s funěním prošla naším táborem a zmizela.

„Zbláznil ses, sakra?“ řekl jsem KPM.

„Jo, Kevine, ale budou to skvělé fotky,“ odvětil.

- - -

Jelikož jsem byl původní specializací v ozbrojených silách zdravotníků, poslali mě do bojové zdravotnické školy speciálních operací pozemních sil s kódovým označením 18D (Army's 18D Special Operations Combat Medic School) ve Fort Bragg v Severní Karolíně. V červenci 2004 jsem zde začal studovat spolu s jinými členy speciálních jednotek: se zelenými barety z pozemních sil, se zdravotníky námořnictva přiřazenými k námořní pěchotě nebo se zdravotníky rangerů. Po šest měsíců jsme se učili ošetřovat raněné v bojových podmínkách.

Těž jsme se hodně naučili o civilním lékařství a měsíc jsem strávil v Shandsově nemocnici v Jacksonville na Floridě, kde jsem působil na traumatologii. Pomáhal jsem ošetřovat oběti automobilových nehod, střelby nebo předávkování. To, co jsem se naučil, jsem se snažil představit si v boji. Mé odhodlání sílilo.

Kurz jsem dokončil v lednu 2005 a tehdy přišel čas vybrat si svou četku. Já jsem měl nejlepší známky a mohl jsem si vybírat jako první, jenže někteří z mých druhů měli rodinné vazby a jiné důvody, proč zvolit východní či západní pobřeží. Já jsem chtěl do týmu ze západního pobřeží, ale nemínil jsem někoho připravit o častější kontakt s rodinou. Nechal jsem tři chlapce, aby mě předběhli, a pak se rozhodovalo mezi mnou a mým spolubydlícím Seanem. Zůstalo jedno místo na východním a jedno na západním pobřeží. Oba jsme chtěli do San Diego.

Hodili jsme si mincí.

Já jsem vyhrál a díky náhodě jsem se dostal do týmu 3.

2

NOVÁČEK

„Dělejte svou práci.“

Bill Belichick

MOŽNÁ JSEM JEDINÝ SEAL, KTERÝ PŘIJEL DO SVÉHO týmu dodávkou. Bylo mi dvacet tři, zrovna jsem vyšel z bojové zdravotnické školy speciálních operací a řídil jsem Chevy Venture, co patřil mým rodičům. To nebylo zrovna podle standardů SEAL a nikdo jiný nebyl tak hloupý nebo masochistický, aby si namaloval terč na čelo tím, že by přijel v mámině autě mezi hordu chlápků, co se živí zabíjením lidí. Později jsem si řekl, že to nesmím přehánět, a tak jsem tu dodávku spolu s několika kolegy nastříkal načerno a nasprejoval na kapotu plameny a na poklice kol železné kříže. Vše doplnil nápis „Polská hrdost“. Říkali jsme jí „Vražedná dodávka“.

Většina příslušníků týmu 3 byla nasazena v Iráku a jinde v Asii, když jsem se v lednu 2005 hlásil v četě Charlie. Mým hlavním cílem v té době bylo vyhnout se zbytečné pozornosti těch několika SEALů, co nebyli nasazeni v boji. Jejich znuďenost mohla vést k různým sadistickým rituálům. Ale dlouho to nevydrželo. Hoši z týmů nikdy

nepotřebuji záminku k šikaně nováčků, ale to, že jsem tam přijel v dodávce, se rovnalo skoku do jámy lvové.

Měl jsem se hlásit v půl osmé ráno. Předstíral jsem nonšalantnost, když jsem šel s ostatními do budovy velitelství a snažil se být nenápadný.

Bohužel jsem byl kvůli své výšce, blond vlasům a tomu, že jsem jako jediný z asi pětasedmdesáti mužů na sobě měl slavnostní uniformu, velmi nápadný. Když ostatní nastupovali podle čet, já jsem vklouzl mezi techniky, abych si mezi nimi vyslechl hlášení.

Když velící poddůstojník skončil, chtěl jsem se rychle vytrazit. „Stůj, zelenáči,“ zvolal kdosi za mnou. Strnul jsem.

„Pojď sem, zelenáči,“ dodal kdosi jiný. Otočil jsem se. Většina příslušníků týmu se rozešla, ale asi tucet jich stálo kolem mě. Vyčkával jsem. Jeden z nich, měl sluneční brýle a úsměv jako puma, kývl doprava.

„Ukaž, co v tobě je,“ řekl a ukázal na hrazdu u schodů. „Udělej pětadvacet shybů.“

„Rozumím,“ odpověděl jsem. Jeden z mých instruktorů v BUD/S mě varoval, abych byl ve formě, protože si mě budou chtít otestovat. Pětadvacet shybů jsem zvládl bez potíží, jenže jsem je nikdy nedělal ve slavnostní uniformě.

Vyskočil jsem a chytil se tyče a rychle udělal těch pětadvacet shybů. Když jsem byl hotov, seskočil jsem a pohlédl na ně. Pár z nich mě poplácalo po zádech a šlo si po svém. Zůstal jsem tam sám.

- - -

Druhého dne v týmu jsem do práce opět přijel dodávkou a připravil se na další šikanu. Když jsem přišel za velitelem čety, měl na sobě modrou instruktorskou košili SEAL s vyhrnutými rukávy, zelené šortky a nakrémované kanady. Byl to drsný Italoameričan z New Hampshire jménem Tony, který nosil své černé vlasy sčesané dozadu

jako v nějakém filmu. Měl za sebou osm bojových nasazení a všechna možná tetování, která to dokazovala. Z pravého lokte se mu rozšířovalo tetování pavoučí sítě, které pak na té samé paži střídala nejméně další dvě tetování. Na předloktí měl trojzubec a slovo *žabí muž*. Změřil si mě pohledem a nevlídně se zamračil. Potom kývl na svou kancelář, jako by řekl: „Pojď za mnou, zelenáči.“ A tak začala první z mnoha jednostranných konverzací s Tonym. Mluvil se zřetelným novoanglickým přízvukem.

„Laczi,“ řekl, „jsi nováček. Chci tě vidět, ne slyšet. Udržuj si své věci v pořádku, vždycky nos papír a tužku a drž hubu. Pusť se do práce a já už se o tebe postarám. Rozumíš?“

„Rozumím, veliteli,“ nadšeně jsem řekl.

„Dobrá. A teď vypadni z mé kanceláře, kurva.“

Tony byl drsňák a já jsem k němu od první chvíle vzhlížel. Když jsem vyšel z jeho kanceláře, cítil jsem se dobře.

V následujících týdnech přijížděli další nováčci. To mi pomohlo, kdykoli se hlásil nový člen, zvedlo se mi sebevědomí a cítil jsem, že mé šance přežít ten den bez větších incidentů vzrostly. Navíc jsem měl BUD/S za sebou déle než většina z nich. Jonny přišel přímo ze zdravotnické školy, ale ostatní přijeli rovnou ze SQT. Ne že by na tom nějak záleželo, ale psychicky to pro mě znamenalo malé vítězství.

Celkem se v četě Charlie sešli čtyři nováčci.

Kromě mě to byli ještě Jonny, Biff a Biggles. Jonny byl rodák z Los Angeles a byl korejského původu. Byl to vedle mě druhý zdravotník čety a byl to také odstřelovač. Měřil jen metr sedmdesát tři, ale byl svalnatý a na střední škole závodil v plavání, což mu v BUD/S pomohlo. Jednou mi řekl, že k BUD/S a většině šikany nováčků přistupuje tak, že zkrátka skloní hlavu a dělá, co se mu řekne, aniž by se kvůli tomu zneklidňoval. To je velmi efektivní přístup. V BUD/S jsem viděl, jak

spousta „skvělých“ sportovců skončila. Chlapci jako Jonny, co dokázali dřít a držet hubu a krok, přečkali.

Biff byl kulometčík, co prošel BUD/S po mně. Tak jako Jonny vyrůstal v jižní Kalifornii a dostal svou přezdívku podle Biffa Tannena, postavy z filmu „Návrat do budoucnosti“, které se podobal. Na rozdíl od ní byl sympaťák. Hrál americký fotbal za College of the Canyons a výcvik v SEAL jen posílil jeho fyzické kvality. Byl to klidás, ale uměl se rozzuřit.

Největší sranda byla s Ryanem Jobem, což byl také kulometčík. Tento rodák ze státu Washington měl bledou, dětskou tvář, která se neustále usmívala. Když dorazil do naší čety v San Diegu, nebyl to zrovna drsňák. Na poměry SEAL byl vysoký a vyzáblý, takže jsem mu dal přezdívku Biggles. Ze začátku to měl těžké. Při bězích byl ustavičně poslední z čety a neměl kondici, jaká se předpokládala. Náš velící důstojník a velitel čety si ho vzali stranou a dali mu ultimátum: „Při-dej, nebo tě vyhodíme.“ To pro něj byl okamžik pravdy. Změnil se, dřel víc než všichni ostatní a dostal se do formy. Během výcviku dostal co proto, ale díky tomu, že vše, co dělal, dělal s posedlostí, a díky jeho sebekritickému humoru jsme ho měli rádi.

- - -

V březnu mě Tony poslal na kurz volných pádů v Otay Lakes neda-leko San Diega, kde jsem zjistil, že seskoky z větších výšek jsou stejně hrozné jako ty z těch menších. Po tři týdny jsem se učil, jak seska-kovat s týmem dalších operátorů do bojové zóny. Učili jsme se, jak seskakovat na kyslíkovou masku, s výstrojí, s puškou, v noci a z růz-ných výšek.

Na začátku dubna se tým 3 vrátil z bojového nasazení. Jednoho rána jsem přišel do práce v tričku a kraťasech a šel do zasedací míst-nosti, kde bylo několik počítačů, tabule, pohovka a všechno možné,

co to tam mělo zkrášlit. Na pohovce seděli Chris Kyle a Jeremy. Nikdy jsme se nesetkali, ale věděl jsem, kdo jsou, protože jsem předtím dostal za úkol vykládání vybavení starších chlapců, co se vrátili z bojového nasazení. Chris se do Států vrátil po svém druhém nasazení v Iráku. Jeho první bojový turnus při invazi v roce 2003 bylo zahřívací kolo pro to, co přišlo při jeho rekordních zásazích během dvou turnusů v takzvaném sunnitském trojúhelníku v letech 2004 a 2006. Po bitvě ve Fallúdže v listopadu 2004 se mezi SEALy začala šířit jeho pověst nejlepšího snipera na světě. Ještě se mu nepřezdívalo „Legenda“ a v týmech byl znám jako Tex. To není zrovna nejoriginálnější přezdívka pro texaského kovboje vyrostlého na puškách a rodeu, ale tak už to chodí. Jeho pihy a zrzavé vlasy prozrazovaly skotský původ, takže boj měl v krvi. Podle toho, jak si mě měřil pohledem, jsem vytušil, že mě chce šikanovat, ale zachoval jsem klid a zůstal sebevědomý – opětoval jsem jeho pohled a nehnul ani brvou. Pomalu zvedl prázdnou plechovku od limonády a vyplivl do ní sliny obarvené od žvýkacího tabáku.

„Dauber,“ pomalu řekl s texaským přízvukem. „Budeme ti říkat, Dauber, zelenáči.“

Nikdy jsem neslyšel o tom přátelském, světlovlasém hlupákovvi z televizního seriálu „Coach“, který se vysílal v 90. letech, ale Chris ignoroval můj zmatený pohled, otočil se k hlavnímu poddůstojníkovi (lead petty officer, pozn. překl.) čety a řekl: „Ještě řekni, že nevypadá jako Dauber z Coache.“

Říká se, že nikdy nedostanete druhou šanci udělat první dojem. Na Chrise jsem očividně zapůsobil jako vysoký, blondatý ňouma.

„Rozhodně,“ řekl Jeremy s úsměvem. „Vysoký, pitomý sráč. Jasně, je to Dauber.“

Jako hlavní poddůstojník byl druhý nejvyšší poddůstojník v naší četě. Jeho úkolem bylo řídit tažné psy – zajistit, abychom všichni byli soustředění a podávali ty nejvyšší výkony. Jeremy byl z Ohia a rychle

v týmech postupoval. Byli jsme jeho třetí četa a dokázal tu různorodou hordu dostat do latě. Rychle jsem zjistil, že jediná věc, kterou ovládá lépe než řízení SEALů, je jeho přehled o televizních seriálech.

S Jeremyho požehnáním Chrisova přezdívka byla schválena a od této chvíle jsem byl Dauber.

- - -

K těm nejhorlivějším zastáncům šikany patřili chlapi, kteří se jen nedávno zbavili cejchu nováčka. K tomu, aby člověk přestal být nováčkem, patří nejméně jedno dokončené bojové nasazení a Chucky, Veverka, Spaz a Rex jím zrovna prošli. Naši velitelé jim říkali Sestřiny děti, což byla narážka na film „Tombstone“. Rychle jsem pochopil, že Sestřiny děti nám nemíní odpustit hrozné zasvěcovací rituály, kterými museli sami projít.

Chucky byl drsňák z Wisconsinu. Jako breacher a kulometčík měl přirozený sklon k rozbíjení věcí. Ať už šlo o pancéřované dveře v boji nebo držku nějakého opilého idiota v hospodě, Chucky dokázal vyvinout sílu nutnou k neutralizaci nepřítele. V BUD/S dostal přezdívku „Kozičky“, ale v tom smyslu, že to znamená chlápka, co váží sto čtyřicet kilo. Chucky měřil přes metr osmdesát a byl to chlap jak hora. Nebylo na něm nic zženštilého. Veverka, náš druhý pátrač, byl ze severní Kalifornie a vynikal v tom, jak nás dostat do nějaké lapálie a zase z ní. Na rozdíl od Chuckyho dostal svou přezdívku na základě toho, jak vypadal. Byl to jeden z nejmenších mužů v četě, ale v boji byl smrtící.

Rex byl náš spojař. Byl to skvělý operátor, který uměl při přestřelce dělat víc věcí najednou. Dovedl komunikovat s naším velícím důstojníkem, s leteckými i pozemními silami v oblasti i s taktickým operačním centrem, zatímco střílel na nepřítele. Byl to neohrožený operátor, výkonný jako stroj.

Posledním ze Sestriných dětí byl Spaz. Tak jako Chris byl zrzavý a byl to odstřelovač (jak už jsem uvedl, zrzci mají boj v krvi). Spaz šikanoval nováčky víc než většina ostatních a často jsme si říkali, že to přehání. Mně to trvalo skoro dva roky, včetně celého bojového nasazení a četných potvrzených zásahů, než jsem se dostal z pozice nováčka, a za celou tu dobu Spaz vůči mně neslevil ani o píd. Teprve když jsem opustil četu Charlie a v jiné četě jsem sám vítal nováčky, jsem pochopil, o co jde. Šikana vás udržuje ve střehu. Není to nic osobního, spojuje vás to s ostatními.

- - -

Dostat se do odstřelovačské školy byla skvělá věc. Jednoho rána ke mně Tony vzhlédl z papírů a zeptal se: „Daubere, umíš střílet?“

„Jistě, veliteli,“ odpověděl jsem.

„Dobrá. Takže si sbal věci. Pojedeš do odstřelovačské školy pozemních sil.“

To bylo všechno.

Být jako SEAL ve Fort Benning byla pro nováčka vítaná změna. Chlapci z pozemních sil předtím moc SEALů nepotkali a jednali se mnou a s mým kolegou Jordem jako s rockovými hvězdami. Jordo byl též nováček a zdravotník v týmu 3 z jiné čety. Byl to kalifornský surfař a dost jsme se spolu bavili po práci, když jsme chodili pít a surfovat. Hned první noci ve Fort Benning jsme se rozhodli, že někam vyrazíme a zpijeme se. Přidal se k nám ranger jménem Matt a několik dalších vojáků a jeli jsme do Columbusu v Georgii, odkud jsme se vrátili až hodinu před povinnou ranní rozcvičkou. Nastavil jsem si budík a usnul, aspoň na tu půlhodinu.

Budík mě probudil a okamžitě jsem zalitoval toho, jak jsem se opil. Oblékl jsem se do kraťasů a trička a pokusil se probrat Jorda, ale ten spal jak dudek. Chytil jsem ho za rameno a zatřásl jím. Nic. Plácl

jsem ho. Nic. A tak jsem ho praštil do nohy. Cosi zamumlal, ale stále se neprobudil. Pokrčil jsem rameny a znovu ho praštil. Tentokrát se pohnul. Sáhl jsem do jeho batohu a vytáhl odtud jeho tričko a krafasy. Hodil jsem to na něj a oblékl ho tak rychle, jak to jen šlo.

Vypotáčeli jsme se ven a při tom se snažili nesmát. Byl jsem zticha a čekalo mě první hodnocení ve sniperské škole. Kdybych neuspěl, vyhodili by mě. Táhlo ze mě, když jsem dělal sklapovačky, a kliky jsem prováděl tak rychle, jak to jen šlo. Pohlédl jsem na Jorda. Vypadal stejně špatně jako já. Pak přišel běh a jsem si jistý, že rychleji jsem nikdy neběžel. Nechtěl jsem, aby mě poslali zpátky, abych byl vystavený Tonyho ocelovému pohledu. Když jsem dorazil do cíle, zpomalil jsem a krokem se vydal do lesa. Tam jsem se sklonil a vyzvracel všechno, co jsem měl v žaludku. Byl to hlavně tvrdý chlast. Narovnal jsem se, vrátil se na pokoj a připravil se na svůj první den v odstřelovačské škole.

Během těch sedmi týdnů ve sniperské škole jsem toho hodně vypil, ale také jsem se naučil hodně o střelbě. Prošel jsem a stal se kvalifikovaným odstřelovačem připraveným k bojovému nasazení. Společně s Jordem jsem většinu času po ty dva měsíce trávil na střelnici a po absolvování školy jsem byl připraven to, co jsem se naučil, užítkovat.

- - -

Když jsem se vrátil z odstřelovačské školy, byla četa Charlie kompletní a připravená pro výcvik na válku. Na konci léta 2005 jsme začali přípravu na bojové nasazení, které bylo plánováno na duben následujícího roku. Zatímco SQT vám umožní získat základní dovednosti nutné pro všechny SEALy, bojová příprava je zaměřena na to, aby SEALové dokázali operovat v četě. Jde o to, aby četa byla sehraná, čehož se dosahuje nekonečným výcvikem a zdokonalováním během série výcvikových bloků, které mají zlepšit a prověřit schopnosti čtyř.